USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslav Hnízdila a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **G. D.**, zastoupeného JUDr. Pavlou Plašilovou, advokátkou, se sídlem Jakubská 1, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2009, č. j. OAM - 322/LE - PA03 - PA03 - 2009, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 10. 2010, č. j. 56 Az 108/2009 - 74,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Pavle Plašilové, advokátce, se sídlem Jakubská 1, Brno, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 2880 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Žalobce se kasační stížností domáhá zrušení rozsudku krajského soudu ze dne 15. 10. 2010, č. j. 56 Az 108/2009 - 74, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí o zjevné nedůvodnosti žádosti o mezinárodní ochranu podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu). Ze správního spisu vyplynuly následující skutečnosti:

Žalobce ruské národnosti podal dne 9. 12. 2009 žádost o udělení mezinárodní ochrany. V řízení žalobce uvedl, že na území České republiky vstoupil opakovaně, přičemž naposledy k tomu došlo v roce 1999 s tím, že od té doby zde pobývá nepřetržitě. Otec žalobce byl pronásledován pro aktivity směřující proti sovětské moci a jako politický vězeň byl umisťován na psychiatrii. Sám žalobce si s otcem pro tuto činnost nerozuměl. Žalobce se domnívá, že ze stejného důvodu byl v době plnění vojenské služby přidělen místo k radiotechnickému k ženijnímu vojsku (pozn. v doplnění žaloby přirovnává toto ženijní

vojsko k pomocným technickým praporům v někdejším Československu, kam byli přidělováni odpůrci režimu a zločinci). Z armády žalobce v roce 1978 dezertoval, protože se obával o svůj život kvůli potížím s ostatními vojáky, ale po několika měsících jej nalezli a vrátili zpět k útvaru. Po skončení vojenské služby žalobce studoval vysokou školu, ale z jemu neznámých důvodů musel předčasně studium na vysoké škole ukončit. V zemi původu má žalobce manželku a tři dospělé děti. V roce 1999, kdy opouštěl zemi, byla jediným důvodem pro opuštění země skutečnost, že si jeho manželka našla jiného muže.

Důvodem, proč se žalobce nyní obává návratu, jsou nesplacené dluhy v Moldavsku a obava, zda se již zapomnělo na jeho neúčast ve válce proti Rusku v Podněstří v roce 1992, kdy se před narukováním ukrýval spolu s bratrem. Žalobce uvedl, že v té době byli pozváni i s bratrem na policii k vysvětlení a když uvedli, že k vojsku nenastoupili pro nemoc, další problémy s policií už neměli. Žalobce k zemi původu ztratil jakékoli pouto, nemluví moldavsky a po návratu by se stal podle svých slov bezdomovcem. Na dotaz týkající se problémů z důvodu rasy, národnosti či náboženství žalobce uvedl, že národnostní problémy jsou v Moldavsku na každém kroku, a vzhledem k tomu, že nemluví moldavsky, tak k němu byli Moldavané vždy nepřátelští. Žalobce dále uvedl, že jeho otec zemřel za podezřelých okolností po zásahu proudem, ač byl zkušený elektrikář (pozn. z doplnění žaloby plyne, že k této události došlo na podzim roku 1991). Když se žalobce pokoušel zjistit, jak jeho otec zemřel; otcovi kamarádi mu řekli, ať se raději o smrt otce nezajímá. Po vypršení platnosti víza v roce 1999 žalobce dále setrval v České republice a o mezinárodní ochranu dříve nepožádal, protože mu známí z Ukrajiny řekli, že „azyl nedostane“. Žalobce se bál přijít na policii, protože se obával zajištění a následného vyhoštění. V České republice žije i jeho sestra s manželem, kteří zde získali trvalý pobyt. V současné době žalobce žije ve společné domácnosti se svou družkou, která je státní příslušnicí České republiky.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 12. 2009, č. j. OAM - 322/LE - PA03 - PA03 - 2009, žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Žalovaný dospěl k závěru, že jediným cílem žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo vyhnout se hrozícímu vyhoštění z České republiky, které mu bylo uděleno rozhodnutím dne 2. 12. 2009, ačkoli mu nic nebránilo podat ji dříve. Žalovaný shledal, že žalobci nehrozí v případě návratu do země vážná újma, neboť neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno dospět k takovému závěru, a výslovně prohlásil, že mu v Moldavsku nic nehrozí, chce pouze žít v České republice. Navíc z Informace MZV ČR č. j. 115346/2007 - LP ze dne 11. 5. 2007 vyplývá, že je nepravděpodobné, aby neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu hrozil postih, i když je velmi těžké najít práci a vrátit se do místního prostředí. Neúčast žalobce ve válce v Podněstří byla v minulosti vyřešena bez dopadu na osobu žalobce, národnostní problémy i sám žalobce považuje za důsledek nevraživosti mezi lidmi a dluhy nejsou důvodem, pro který by mu měla hrozit újma ve smyslu zákona o azylu.

V žalobě proti rozhodnutí žalobce uvedl, že mu v zemi původu hrozí vážná fyzická a psychická újma a bude souzen za opuštění státu, nebo bude alespoň vystaven nátlaku ze strany státních orgánů. Poukázal na úmrtí svého otce a bratra, která spojuje s otcovým vystupováním proti komunistickému režimu. Bratr žalobce zahynul na podzim roku 1999 poté, co se spolu s žalobcem pokusil domoci se kompenzace od státu za otcovu perzekuci. Žalobce konstatoval, že jeho bratr „udělal chybu a doplatil na to“. S tvrzenými následky otcovy činnosti se žalovaný nevypořádal, stejně jako s obavami žalobce z fyzické a psychické

újmy. Opodstatněnost svých obav žalobce doložil článkem „Nedobrovolné zmizení /strach z mučení a jiného špatného zacházení“ a nálezem Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 752/02, ze kterých vyplývá, že v Moldavsku dochází ke svévolnému zadržování podezřelých. Svou situaci žalobce nijak neřešil pouze kvůli neznalosti zákonů České republiky a domníval se, že se jeho pobyt zlegalizuje. Žalovaný podle žalobce zcela opomenul skutečnost, že žalobce má v České republice družku a sestru, se kterými vede společnou domácnost od roku 2003, což žalobce považuje za důvod pro udělení humanitárního azylu.

Krajský soud v Brně se ztotožnil se závěry žalovaného a žalobu zamítl. Vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 - 48, publikovaného pod č. 1724/2008 Sb. NSS. Krajský soud dal žalovanému za pravdu i stran neexistence důvodů pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu; za vážnou újmu nelze považovat žalobcovy potíže s bydlením a jeho povinnost splatit dluhy. Provedení navržených důkazů, které se vztahovaly k novým tvrzením uplatněným teprve v soudním řízení, krajský soud zamítl. Pokud jde o předložený nález Ústavního soudu, v uvedeném případě se jednalo o vydávání občana Moldavska k trestnímu stíhání, zatímco v nyní posuzovaném případě žalobce není v zemi původu stíhán.

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl výše uvedené rozhodnutí Krajského soudu v Brně kasační stížností, ve které namítá nesprávné právní posouzení věci dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel před soudem uváděl, že návrat do země původu pro něj představuje hrozbu fyzické a psychické újmy a hrozbu stíhání pro opuštění státu; proto mu měl být udělen azyl nebo doplňková ochrana. Stěžovatel poukázal na to, že krajský soud vyhověl žalobám a zrušil zamítavé rozhodnutí správního orgánu v případech, kdy byl žadatel o mezinárodní ochranu v zemi původu stíhán, pokud trestní stíhání nesplňovalo standardy požadované v demokratických státech. Zahájení trestního stíhání je ze strany orgánu státu nerespektujícího demokratické principy pouhým formálním krokem a pokud stíhání stěžovateli hrozí, měl krajský soud rozhodnout stejně, jako by již proti němu bylo vedeno. Stěžovatel se také domnívá, že bylo v možnostech soudu ověřit si tvrzené a prokazované skutečnosti ohledně hrozby svévolného zacházení vyžádáním si aktuálních zpráv o zemi původu. Podstatný přesah vlastního zájmu a tím i přijatelnost kasační stížnosti dle § 104a s. ř. s. spatřuje stěžovatel v hrozící újmě ze strany státních orgánů země původu.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že včas podaná kasační stížnost ze dne 2. 12. 2010 je přípustná, neboť směřuje proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, byla podána osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.) a zároveň není dán žádný důvod nepřípustnosti dle § 104 s. ř. s. Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a s. ř. s. se kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná také na www.nssoud.cz) je kasační stížnost přijatelná,

– pokud se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu,

– pokud se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně,
– pokud je potřebné učinit tzv. judikatorní odklon,
– pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele; zásadním pochybením může být především to, že a) krajský soud nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

Stěžovatel neuvedl a ani Nejvyšší správní soud neshledal, že by se jednalo o otázku, která doposud nebyla vůbec či plně řešena judikaturou, případně byla dosavadní judikaturou řešena rozdílně, a neshledal ani nutnost učinit judikatorní odklon, tedy změnu dosavadní rozhodovací praxe.

Ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu lze podle zdejšího soudu (srov. citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 24/2008 - 48 ze dne 15. 8. 2008) použít, jsou-li současně splněny tyto tři podmínky: 1) žadateli hrozí vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny; 2) žadatel mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve; a 3) z postupu žadatele je patrné, že žádost o mezinárodní ochranu podal „pouze“ s cílem vyhnout se tomuto hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny.

Krajský soud k první a druhé podmínce uvedl, že žalobci bylo uděleno po dlouhodobém nelegálním pobytu správní vyhoštění, na území České republiky se pohyboval zcela svobodně a byl si vědom svého nelegálního pobytu. Obavu z vyhoštění a snahu stěžovatele vydělat peníze, aby zabezpečil své děti, nelze podle krajského soudu označit za skutečnosti, které by žalobci bránily podat žádost dříve. Nejvyšší správní soud konstatuje, že ve výkladu první a druhé podmínky krajský soud nepochybil a postupoval zcela v souladu s judikaturou zdejšího soudu. Stěžovateli, který zde pobýval od roku 1999, nic nebránilo podat žádost o udělení mezinárodní ochrany již dříve. Sám stěžovatel v pohovoru ze dne 16. 12. 2009 uvedl, že tuto žádost nepodal dřív pouze z obavy, že mu mezinárodní ochrana nebude udělena, a že se bál přijít na policii, protože ta by ho „zavřela a poslala domů“.

Ke třetí podmínce výše citované rozhodnutí č. j. 5 Azs 24/2008 - 48 uvádí, že *„[p]okud ... žadatel sice podal žádost o mezinárodní ochranu až poté, co mu hrozí vyhoštění, nicméně splňuje podmínky pro udělení alespoň jedné z forem mezinárodní ochrany, nepodal svou žádost 'pouze' za účelem vyhýbání se vyhoštění.“* Toto je dále v tomtéž rozhodnutí upřesněno tak, že *„ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová. Žadatel však může prokázat nejen, že žádost nemohl podat dříve, ale (nezávisle na tom, že ji mohl podat dříve) rovněž, že ji nepodal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění.“* Při posuzování třetí podmínky lze vzít v potaz různé faktory. Důležitým faktorem je délka času, jenž uplynul od chvíle, kdy žadatel začal pobývat na území České republiky nelegálně, do udělení rozhodnutí o správním vyhoštění. Mezi další faktory pak patří věrohodnost tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu.

Krajský soud se ani při posuzování tohoto kritéria neodchýlil od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, když k podstatě třetího kritéria konstatoval, že žalobce netvrdil

žádné skutečnosti, z nichž by vyplynulo jeho pronásledování či hrozící vážná újma v zemi původu. Tyto závěry krajský soud odůvodnil jak ve vztahu k dezerci z vojenské služby, k vyhýbání se vojenské povinnosti, i ve vztahu k národnosti stěžovatele. Jediným důvodem, který stěžovatel uvedl pro opuštění vlasti, bylo, že jeho manželka si našla jiného muže. Ještě podrobněji se krajský soud vyjádřil k tomu, že stěžovateli nehrozí v zemi původu ani vážná újma, přičemž připustil, že navrátilci nejsou zcela bez problémů, ale za vážnou újmu nelze považovat situaci, že by stěžovatel neměl kde bydlet a byl by na obtíž svým dětem, popřípadě by byl povinen splatit staré dluhy. Přitom krajský soud přihlédl ke zprávě MZV ČR č. j. 115346/2007 - L ze dne 11. 5. 2007, která byla založena ve spisu.

Závěry krajského soudu týkající se pronásledování jsou v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, podle níž, *„[o]bava z ohrožení života v zemi původu tudíž není ještě sama o sobě důvodem pro udělení azylu; musí být rovněž prokázáno, že jde o obavu z pronásledování proto, že žadatel má určité politické přesvědčení, vyznává určitou víru, patří k určité národnosti, rase, určité sociální skupině či pohlaví.“* (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 5 Azs 36/2008 - 119, a v něm citovanou judikaturu), a s tím, že pro udělení azylu je nutno splnit všechny kumulativní podmínky (srov. rovněž rozsudek č. j. 5 Azs 36/2008 - 119). Stěžovatel přitom z kumulativních podmínek neuváděl ani to, že by byl vystaven pronásledování ve smyslu zákona o azylu (většina událostí byla zasazena do minulosti, do sedmdesátých a osmdesátých let minulého století, pokud jde o novější, viz dále) ani azylově relevantní důvody (tedy, že by případné potíže vyplývaly z důvodů politického přesvědčení, příslušnosti k národnosti, rase, určité sociální skupině či pohlaví).

Pokud jde o obavu z pronásledování proto, že se nezúčastnil války v Podněstří v devadesátých letech, otázkou dezertérů z vojenské povinnosti se zdejší soud zabýval v rozsudku ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008 - 83, z něhož vyplývá, že na základě konkrétních skutkových okolností mohou být branci určitou sociální skupinou ve smyslu zákona o azylu, pokud čelí hrozbě trestů odnětí svobody a dalších sankcí ze strany státu. Stěžovatel ovšem výslovně uvedl, že záležitost již byla státními orgány šetřena bez jakékoliv sankce, o takový případ se tedy v tomto případě nejednalo. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nenaznačil, jaká sankce by mu mohla hrozit, pokud již jednou v minulosti byla záležitost uzavřena, nebylo možné uvažovat ani o hrozící vážné újmě ve smyslu § 14a zákona o azylu.

Pokud jde o obavy z toho, že státní orgány budou žádat vysvětlení, proč se celých jedenáct let ukrýval v České republice, touto otázkou se ovšem zabývali žalovaný i krajský soud v části o doplňkové ochraně. Své závěry opřeli o informace o zemi původu, konkrétně o závěry MZV ČR, co hrozí navrátilcům do Moldavska. Zde by případné potíže rovněž nesplňovaly všechny kumulativní podmínky pro udělení azylu (nebyla by splněna podmínka azylově relevantních důvodů), ale jak žalovaný tak krajský soud se touto otázkou zabývali v rámci posouzení doplňkové ochrany. Také toto vyhodnocení se nikterak nevymykalo ustálené judikatuře zdejšího soudu, když bylo zkoumáno, zda existuje skutečné nebezpečí vážné újmy na podkladě informací o zemi původu (k důkaznímu standardu srov. například rozsudek ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82), a když krajský soud dovodil, že z informací nevyplývá dostatečná intenzita hrozící vážné újmy, aby bylo možné jej považovat za mučení či nelidské zacházení (k tomu srov. např. rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 3 Azs 75/2008 - 109).

Posledním důvodem, ke kterému se stěžovatel vyjádřil v doplnění žaloby podrobněji, je zásah do jeho rodinného života. Nejvyšší správní soud v minulosti nevyloučil, že by zásah do rodinného a soukromého života mohl spadat pod jeden z důvodů pro udělení doplňkové ochrany. Zdejší soud rozlišoval, zda je cizinci znemožněn jeho rodinný život existující v ČR, kdy k případnému porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod dochází již samotným vyhoštěním, či zda je cizinci znemožněn jeho rodinný život v zemi jeho původu, kdy je nastolen extrateritoriální účinek čl. 8 Úmluvy (srov. shrnutí judikatury v rozsudku ze dne 6. 8. 2010, č. j. 2 Azs 24/2010 - 90, bod 29). Z další judikatury vyplývá, že právo na soukromý a rodinný život vyplývající z čl. 8 Úmluvy primárně chrání § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, který znemožňuje uložení správního vyhoštění v případech zásahu do rodinného a soukromého života, a nikoli § 179 odst. 2 písm. d) téhož zákona, který obsahuje obdobné důvody znemožňující vycestování jako jsou důvody pro udělení doplňkové ochrany (rozsudek ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71). V rámci řízení podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců by se obvykle posuzovalo, zda zákaz pobytu na území ČR v některých případech dosáhl intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života; této intenzity obvykle dosáhne jen dlouhodobý zákaz pobytu. Není vyloučeno podřadit některé zásahy do rodinného života pod důvody pro udělení doplňkové ochrany, např. případy, kdy by si stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR (citovaný rozsudek č. j. 5 Azs 46/2008 - 71).

Posouzení krajským soudem bylo plně v souladu s touto judikaturou, když krajský soud dovodil, že stěžovateli nic nebrání jeho právo na soukromý a rodinný život realizovat ve své vlasti a též odkázal na to, že zákon o azylu není univerzálním nástrojem k legalizaci pobytu. Skutečnosti, které by svědčily pro to, že se jednalo o případ popsaný výše v judikatuře, kdy by ze zásahu do rodinného života vyplývala povinnost udělit doplňkovou ochranu, nevyplynuly ani Nejvyššímu správnímu soudu. Samotná nutnost vycestování z území České republiky se nejeví být nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života (družka stěžovatele sice v době jeho zajištění utrpěla mozkovou příhodu, ale z jejího prohlášení vyplývá, že má syna a dceru, takže není odkázána na péči ze strany stěžovatele). Jak vyplývá z citované judikatury, v případě stěžovatele by rozpor s čl. 8 Úmluvy měly posoudit příslušné orgány v řízení o správním vyhoštění stěžovatele (srov. již citovaný rozsudek č. j. 5 Azs 46/2008 - 71). Stěžovateli již bylo správní vyhoštění uloženo a pokud stěžovatel se závěry v uvedeném rozhodnutí nesouhlasí, může využít prostředky zákona o pobytu cizinců (např. odvolání proti rozhodnutí o vyhoštění a následný soudní přezkum) za účelem posouzení dopadu vyhoštění na realizaci jeho rodinného a soukromého života. Některé zásahy do rodinného a soukromého života zákon o pobytu cizinců umožňuje znovu posoudit i u pravomocných rozhodnutí o správním vyhoštění (§ 122 zákona o pobytu cizinců), tedy i pokud stěžovatel opravné prostředky nepodal či nebyl v odvolání a soudním přezkumu úspěšný.

Za těchto okolností tedy krajský soud postupoval správně při posuzování naplnění podmínek pro užití § 16 odst. 2 zákona o azylu, neboť nebylo vyvráceno, že stěžovatel podával žádost o mezinárodní ochranu *pouze* s cílem vyhnout se hrozícímu výkonu správního vyhoštění.

Stěžovatel dále namítal, že bylo v možnostech krajského soudu ověřit stěžovatelem tvrzené skutečnosti týkající se potíží vyplývajících z politického přesvědčení jeho otce například vyžádáním si aktuálních zpráv o situaci v zemi původu. Stěžovatel předložil krajskému soudu návrhy důkazů, jejichž neprovedení krajský soud ve svém rozsudku odůvodnil. To je zcela v souladu s judikaturou, podle které opomenuté důkazy (tedy ty, o nichž nebylo soudem rozhodnuto, nebo kterými se soud nezabýval) založí nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí; z toho však nevyplývá povinnost soudu provést všechny důkazy, které účastník řízení navrhl (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 1. 4. 2008, č. j. 9 Azs 15/2008 - 108). Krajský soud neprovedení důkazů odůvodnil a v jeho závěru Nejvyšší správní soud neshledal odchýlení se od ustálené judikatury. Zásada, podle níž se posuzuje rozhodnutí správního orgánu podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, sice ve věcech mezinárodní ochrany může být prolomena, pokud z navržených důkazních novot vyplývá hrozba porušení zákazu *non-refoulement* (srov. rozsudek č. j. 2 Azs 75/2005 - 75 ze dne 21. 3. 2006 nebo rozsudek č. j. 2 Azs 8/2010 - 75 ze dne 28. 4. 2010), nicméně Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro tuto výjimku, neboť krajský soud se s případným rizikem porušení zásady *non-refoulement* přesvědčivě a v souladu s judikaturou vypořádal v jiných částech a předložené důkazy nenaznačovaly skutečnosti nad rámec již tvrzeného. Ani Nejvyššímu správnímu soudu nevyplynula z podrobného podání žalobce popisujícího jeho potíže, smrt jeho otce i bratra, že by stěžovateli hrozilo riziko porušení zásady *non-refoulement*, neboť většina událostí se odehrála ve vzdálené minulosti a z vyjádření stěžovatele nevyplývá, že by pokračoval po roce 1999 ve vymáhání újmy za smrt jeho otce, která jej podle něj mohla do budoucna vystavit pronásledování ze strany státních orgánů. Není tedy zřejmé, v čem by se jeho situace měla lišit od ostatních občanů vracejících se do země po dlouhém pobytu v zahraničí a proč by měl být stěžovatel vystaven trestnímu stíhání, jak uvádí.

Vzhledem k tomu, že ustálená judikatura poskytuje odpovědi na otázky namítané stěžovatelem a že krajský soud se podle zdejšího soudu nedopustil zásadního pochybení, které by mělo dopad na hmotně-právní postavení stěžovatele, odmítl Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nepřijatelnou.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Krajský soud svým usnesením ze dne 12. 3. 2010, č. j. 56 Az 108/2009 - 35, ustanovil stěžovateli coby zástupkyni JUDr. Pavlu Plašilovou, advokátku, se sídlem Jakubská 1, Brno, pro řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu. Nejvyšší správní soud přiznal zástupkyni stěžovatele v souladu s § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu za zastupování, a to za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání a podání kasační stížnosti ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů ve výši 2100 Kč, a také náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby. Zástupkyně stěžovatele soudu sdělila, že je plátcem DPH, jejíž výši Nejvyšší správní soud vyčíslil na 480 Kč. Celkově tak Nejvyšší správní soud přiznal zástupkyni stěžovatele částku 2880 Kč jako odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů. K výplatě této částky pak Nejvyšší správní soud stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. dubna 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda

senátu